

Olive Generation

Autor: Taniana Tsouvelis

Născută în 1966 din părinți greci stabiliți în Germania, **Taniana Tsouvelis** a studiat mai întâi filozofia la Hamburg și Berlin și apoi actoria la celebra facultate de profil *Ernst Busch* din Berlin. A lucrat ca regizoare și actriță independentă în teatre din Berlin, Hamburg, Londra, Atena ș. a. A studiat și dramaturgia la *Universität der Künste*, Berlin. Cu un prim documentar despre viața țiganilor în preajma gropilor de gunoi ale Atenei, *Nea Zoi*, a luat *Premiul pentru cel mai bun film documentar grecesc* la *Festivalul Internațional de la Kalamata*. Scrie povestiri, piese de teatru și a publicat și un prim roman. Piesa *Olive Generation* a fost invitată la Târgul de piese de la *Berliner Theatertreffen* 2000, unde s-a bucurat de un succes remarcabil.

Sinopsis

Genul: Comedie

Distribuția: 5 f, 4 b

Tânărul Steve a-nceput la un moment să studieze medicina, dar dragostea lui pentru film a fost mai puternică. Acum e scenarist. Și îndrăgostit. Nick, prietenul lui, are un cinematograf în Atena, în care se-ncăpățânează să proiecteze filme de artă. Vine Crăciunul, căci mama lui, Sofia, împodobește bradul cățărându-se, riscant, pe un scaun șubred. Între timp, la un cinematograf concurent, lumea e cât pe aci să se-ncaiere ca să vadă *Last Crocodile*; acolo se vând deja bilete pentru a treia reprezentatie. Dar Nick și Steve, deși ar vrea – și-ncearcă din răputeri! – să și trăiască de pe urma afacerii lor cu cinematograful, au numai probleme. La filmul care tocmai rulează – o peliculă experimentală japoneză – au reușit să vândă fix șapte bilete. Cu câteva seri înainte, spectatorii și-au cerut banii înapoi, pentru că la un moment dat a căzut sunetul. Accident previzibil, inevitabil chiar, dacă avem în vedere faptul că Heraklit, bătrânul proiecționist, e și surd. Firește, ne întrebăm de ce ține Nick un proiecționist surd... Din rațiuni umanitare: dacă-l dă el afară, cine altcineva l-ar mai angaja? Ei, și nici în dragoste lucrurile nu merg prea bine. Iar distribuitorii insistă să-și primească banii pentru peliculele închiriate. Mașina de popcorn s-a defectat. La fel și instalația de încălzire. Iar când Sofia – la cei 65 de ani ai, complet străină

de tot ce-nseamnă IT – reușește să strice și calculatorul cel nou, aproape că nu mai contează.

Sigur, tinerii protagoniști ar putea să trăiască mult mai bine, asemenea multora din generația lor – care dă și titlul piesei – din comerțul online cu (ulei de) măslina. Și poate chiar și de pe urma cinematografului, dacă ar proiecta filme de consum. Dar personajele Tanianei Tsouvelis cred în artă, ba nu: în ARTĂ! Și se tot îndrăgostesc. Și țin la oameni, chiar atunci când aceia sunt bătrâni și neputincioși. De fapt, ei sunt niște romanțioși... Printre ultimii?

Comentariul lui Scora

Am avut șansa să văd spectacolul-lectură cu această piesă chiar la Târgul de piese de la Berliner Theatertreffen. Pentru publicul obișnuit (Scora a avut bafta să se numere printre invitați), un bilet costa 20 DM (era încă vremea mărcii), pe când la noi, intrarea la „simplele” spectacole-lectură era liberă. Prin urmare, am fost uimit să constat că absolut toate locurile erau ocupate. Și nimeni dintre plătitori nu a avut motive să suspine după după cele 20 de mărci, de vreme ce a râs de cel puțin 100...

Și eu am râs mai mult decât la ultimele 3 comedii văzute în țară la un loc. Căci *Olive Generation* e o comedie savuroasă, în care comicul de situații domină și irumpe în contextele cele mai dramatice. Cu personaje pline de farmec, extrem de convingător construite și de bine caracterizate, care fac parte dintr-o specie destul de rară în dramaturgia ultimelor decenii. O atmosferă senină, care pare să formuleze un mesaj mai degrabă optimist: că lumea de azi, dominată de consumism, de presiunea succesului material și social cu orice preț, ar mai avea o șansă, atâta vreme cât mai există tineri care-și pun idealurile înaintea intereselor. Care eșuează-n afaceri pentru că preferă filmul de artă sau din cauză că tocmai se-ndrăgostesc. Personaje adorabile, de luat acasă, cum se spune, pentru care e nevoie de actori pe măsură.

Detalii tehnice

Olive Generation a avut **premiera absolută** în 2003, la Freie Kammerspiele Magdeburg, în regia lui Christian Schlüter.

În România, piesa nu a fost încă reprezentată.

Pentru drepturile de reprezentare: Verlag der Autoren GmbH & Co, KG
Taunusstraße 19, 60329 Frankfurt am Main, Cahrlotte Brombach,
brombach@verlagderautoren.de.

Pentru drepturile asupra versiunii românești a piesei: Victor Scoradeț,
vicmarsco@yahoo.de.

Mostră text

Începe să ungă balamalele. Nick se întoarce la mașina de popcorn, Nicoletta citește.

NICK E total îmbâcsită! Aseară a trebuit neapărat să plec. Aveam întâlnire cu tipul de la „Broadway”, și ce se întâmplă aici, ei îmi lasă mașina de floricele să se îmbâcsească! De groază.

STEVE Îți împrumută banii?

NICK Nu. Am nevoie de 20.000 de bilete până la sfârșitul lui ianuarie, altfel nu pot să plătesc.

STEVE 20.000. Păi se poate.

NICK Nu cu un film ca ăsta!

NICOLETTA Da’ de ce joci rahatul ăsta?

NICK În acea primăvară, aveam douăzeci și patru de ani, am întâlnit la mare într-un hotel o tânără fată. Astfel a început iubirea.

STEVE Schimbare de cadru.

NICK Komachiyo își aprinde o țigară.

STEVE Akiko rămâne pe trepte.

NICK Marea, o suprafață limpede și verde.

STEVE Uau.

NICK Planul lung, în care se arată piața în care Akiko și fratele lui coboară din autobuz... plouă...

STEVE Komachiyo nu a intrat încă în viața lui.

NICK Marfă. Și toate astea fără nici un cuvânt, timp de zece minute nu se aude nici un cuvânt, numai ploaia, și-n spatele caselor marea asta verde, aparatul nu face decât o singură mișcare lentă, glisantă, pe fereastră afară, pe fațadă în jos, peste piață, zăbovește scurt pe figura lui Akiko și merge apoi mai departe printre case, până la mare!

STEVE Uau.

NICK Fără nici o schimbare de cadru!

STEVE Zgomotul portierei de la mașină, când vecina îi salută din cap!

NICK Marfă. Scara albastră!

STEVE Uau.

NICOLETTA Așa ceva poți să-ți pui să vezi pe video. De ce nu dai și tu „Last Crocodile”?

NICK Yusunuri Kuwubutu pe video?! Filmul ăsta are nevoie de un ecran de cel puțin 31,7 x 9! Cel puțin! „Last Crocodile”! N-o să mă las eu șantajat numai pentru că distribuitorul meu îmi plătește chiria! A-ncercat să-mi bage pe gât „Mr. Moskito”! „Crazy Hell”! „Darkness Never Ends number 3”! Dar de data asta m-am luptat, de data asta nu m-am lăsat, și am să merg mai departe cu seria japoneză! *Își toarnă un whisky.* 20.000 de bilete, trebuie să vând 20.000 de bilete. Dacă ajung din nou să plătesc eu singur chiria, nu mai poate să mă șantajeze. 20.000 de bilete, trebuie să reușesc. Până la sfârșitul lui ianuarie. Trebuie! *Bea.* Ce zăpușeală! Trebuie să dăm căldura mai mică.

(...)

NICK De ce trebuie tu să te amesteci în toate?

SOFIA Fiindcă era înțepenit robineul, doar ai văzut și tu! Și în afară de asta, sunt mama ta!

NICK Chestia aia e ruginită de cel puțin cincizeci de ani, dacă l-ai dat peste cap acum, o să continue să curgă apa în timpul programului!

SOFIA Nu am dat absolut nimic peste cap, cunosc eu bine vechiul nostru robinet!

NICK S-ar putea să se spargă conductele!

SOFIA Dar eu cunosc foarte bine vechiul nostru robinet!

Se apleacă asupra computerului, Nick apasă pe-o tastă. Zac apare cu rola schimbată, trece în goană pe lângă ei. La scurt timp se aude țcănitul motoretei.

NICK Te rog, mamă, nu-ți mai tot băga degetele în ecran!

SOFIA Dar nu ți-am făcut nimic, și pe urmă eu am fost de la bun început împotriva acestei chestii sensibile!

NICK Bine, bine. *Răsfoiește în instrucțiunile de folosire.*

SOFIA Cred că acum ar trebui să apeși pe tasta asta.

Nick o privește neîncrezător.

SOFIA Așa făcuse și băiatul ăla cu ochelari, ăla era vânzătorul, nu-i așa?

NICK Se poate. Da, s-ar putea să ajungem tot acolo, da, așa scrie și aici, okay.

SOFIA Bravo, băiatul meu, bravo.

NICK Așa, și acum mai băgăm HCS 21 virgulă doi, și pe urmă aici, clic, și acum aici, clic, și acum...

SOFIA Exact. Exact așa a făcut și ăla.

NICK Clic!

SOFIA Da' nu aici! Aici jos a apăsât el!

Îl împinge pe Nick la o parte, apasă pe altă tastă. Pe ecran apare o grenadă de mână, cu fitilul aprins.

NICK Ce-ai făcut! Unde ai apăsât, unde?!

SOFIA Nu mai știu, cred că aici, jos!

NICK Te rog eu, acum nu mai atinge nimic!

SOFIA Cum de nu trebuie să apăsăm acum pe săgeata asta, aici? Ooo...

„IT'S NOT MY FAULT”...

SOFIA Ajutor! Explodează bomba!

NICK Oh shit!

„IT'S NOT MY FAULT”...

SOFIA Fă-o să dispară! Fa-o să dispară!

NICK Te rog, mamă, asta nu-i decât o voce din Korea, acum liniștește-te o dată!

„IT'S NOT MY FAULT”...

SOFIA Fă-o să dispară!

NICK Asta încerc și eu să fac acum, termină o dată cu teatrul!

SOFIA Ține-ți fleanca, cretinul dracului, crezi că dacă stai ascuns acolo înăuntru poți să ne tragi în piept!

STEVE Nu pune mâna!

„IT'S NOT MY FAULT”...

SOFIA Unde-i săgeata, unde e săgeata?!

Bate cu toate degetele în tastatură. Nick încearcă s-o împiedice.

NICK Nu! Lasă-mă pe mine acum! Termină!

Se luptă pentru tastatură.

„IT’S NOT MY FAULT”...

SOFIA Ajutor!

NICK Lasă-mă pe mine!

Lovește din greșeală ecranul, computerul se răstoarnă pe-o parte. Se aude ceva trosnind în carcasă.

„IT’S NOT MY...”

Apoi tăcere.

Ecranul e complet negru. Mort. Nu se mai mișcă nimic.

Tăcere.

Nick în spatele teighelei, își toarnă un whisky uriaș.

Pauză.

NICK Nici o vorbă, okay?